



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **AUTOMA Car, spol. s r. o.**, advokátkou se sídlem v Českých Budějovicích, nám. Přemysla Otakara II. 58/16, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2007, č. j. 1851/07-1300, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 2007, č. j. 10 Ca 92/2007 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 18. 5. 2006, dodatečným platebním výměrům č. j. 151185/06/077910/5969 a č. j. 151179/06/077910/5969, kterými byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2002 ve výši 64 116 Kč a leden 2003 ve výši 96 628 Kč. Dodatečné platební výměry byly vydány na základě daňové kontroly, při níž vznikly pochybnosti, zda přijatá zdanitelná plnění z daňových dokladů, jimiž stěžovatel dokládal nárok na uplatněný odpočet daně za tato přijatá zdanitelná plnění, opravdu uskutečnil plátce, který je na těchto dokladech uveden. Po provedeném důkazním řízení správce daně dospěl k závěru, že stěžovatel v řízení neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že uvedená přijatá zdanitelná plnění přijal stěžovatel od plátce uvedeného na těchto dokladech.

Stěžovatel výslovně uvádí, že jeho kasační stížnost obsahuje důvody odpovídající v § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Námitku spočívající nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení podle písm. a) citovaného ustanovení ovšem ve skutečnosti vůbec neuplatňuje, neboť namítá jen vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatel uvádí, že základní pochybení spatřuje v tom, že krajský soud dospěl, stejně jako žalovaný k závěru, že předloženými důkazy stěžovatel neprokázal, že přijal zdanitelné plnění od společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., neboť nesplnil veškeré zákonné povinnosti, které jako plátce DPH měl. Čestné prohlášení krajský soud nesprávně vyloučil jako důkazní prostředek a k tíži stěžovatele přičítal tu skutečnost, že nebyly spolehlivě určeni obchodní partneři společnosti TELSPO Vágner, s. r. o.

Stěžovatel právě naopak namítá, že podmínky pro uplatnění nadměrného odpočtu daně podle v rozhodné době účinného § 19 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), splnil. Nárok na odpočet prokázal řádně zaúčtovaným daňovým dokladem, který obsahoval všechny předepsané náležitosti. Rovněž tak prokázal, že předmětné zdanitelné plnění bylo uskutečněno; předložil totiž účetní doklady, že zboží nakoupil, předmětné zboží měl vedeno ve skladové evidenci a následně je prodal. Stěžovatel dle svého tvrzení rovněž doložil, že obchodní partner, od něhož zboží kupoval, tedy TELSPO Vágner, s. r. o., byl plátcem DPH.

Stěžovatel dodává, že svědek Vágner, v rozhodné době jednatel uvedené společnosti, potvrdil, že zboží stěžovateli skutečně prodal. Pokud byla výpověď tohoto svědka následně správcem daně prohlášena za nevěrohodnou, neboť svědek mj. nedokázal přesně doložit, jak a kde sám zboží nakoupil, pak stěžovatel uvádí, že není v jeho možnostech zjišťovat a prokazovat obchodní vztahy společnosti TELSPO Vágner, s. r. o. V tomto směru se domnívá, že nemůže být stíhán důkazním břemenem ohledně skutečnosti, kde nakoupil zboží jeho dodavatel. Stěžovatel nepopírá, že bylo jeho povinností doložit svá tvrzení důkazy, ovšem rozsah těchto důkazů musí vyplývat buď z právního předpisu, anebo musí jít o důkazy, které je stěžovatel při své činnosti s přihlédnutím k běžné opatrnosti schopen zajistit. Schopnost stěžovatele zjistit a doložit dodavatele zboží svého vlastního dodavatele ovšem v jeho možnostech není. Ostatně o povinnosti dokázat obchodní partnery svého dodavatele žádný právní předpis nehovoří. To, že byl obchod realizován se společností, jejíž statutární zástupce přesně nespécifikoval své obchodní partnery, není možné přičítat k tíži stěžovatele (stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí „k tíži správce daně“, zdejší soud ovšem tuto skutečnost interpretuje jako zjevnou chybu, když z logiky věci stěžovatel argumentuje ve svůj prospěch). V tomto směru se po daňovém poplatníkovi požaduje, aby předložil důkaz o skutečnosti, na které se nepodílel. Zde stěžovatel upozorňuje na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99. Pakliže správce daně měl pochybnost o způsobu nabytí zboží od obchodního partnera stěžovatele, bylo jeho povinností se tím zabývat a eventuálně zjistit, že stěžovatel zboží od společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., nakoupit nemohl. To ovšem jednoznačně nebylo prokázáno. V souvislosti s tím poukazuje stěžovatel i na jiné rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích (sp. zn. 10 Ca 105/2007), kdy byl vysloven právě opačný názor na rozsah důkazního břemene daňového poplatníka, než jaký zaujal tentýž soud ve zde popsaném případě.

Krom toho se stěžovatel nedomnívá, že osvědčení notáře o prohlášení o právně významné skutečnosti ve smyslu § 80 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), by mělo postrádat jakýkoliv význam. Jde o listinu, která obsahuje skutečnosti, které jsou pro daňové řízení použitelné. Pokud byla taková listina v průběhu dokazování předložena, měl k ní správce daně, žalovaný i krajský soud přihlížet. Uvedené prohlášení o právně významné skutečnosti, které u notáře učinil jednatel Vágner, přitom prokazovalo, že společnost TELSPO Vágner, s. r. o., zboží stěžovateli skutečně dodala.

Z těchto uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele nemá za důvodné. Stěžovatel předloženými podklady (daňovými doklady) neprokázal, že skutečně přijal zdanitelná plnění od společnosti TELSPO Vágner, s. r. o. V průběhu řízení se nejednalo o dokázání toho, že stěžovatel přijal zdanitelná plnění, nebylo zpochybněno ani to, že je zaúčtoval a přijal zboží do skladové evidence. Byl učiněn toliko závěr, že předmětné zboží nebylo přijato od společnosti TELSPO Vágner, s. r. o. Zde stěžovatel důkazní břemeno, jímž byl zatížen podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), unést nedokázal.

Pokud jde o argumentaci shora uvedeným nálezem Ústavního soudu, pak žalovaný uvádí, že není na projednávanou věc přílehlavý. V nálezu totiž Ústavní soud řešil situaci, kdy byl jisté společnosti snížen nadměrný odpočet uplatněný v daňovém přiznání k DPH, a to z důvodu, že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění u dodavatele; jelikož společnost neměla v uvedeném období jiného dodavatele, nemohla ani ona uskutečnit zdanitelné plnění na výstupu. Správce daně pak v rozporu se zákonem požadoval prokázání skutečností u dodavatele, na nichž se společnost nepodílela, a které měl prokazovat dodavatel, nikoliv ona obchodní společnost. Žalovaný dodává, že v některých svých dalších závěrech naopak uvedený nález hovoří proti stěžovateli.

Rovněž tak v případě námitky stěžovatele, že čestné prohlášení učiněné před notářem, je důkazním prostředkem, setrvává žalovaný na stanovisku, že taková argumentace není správná. V dané věci rovněž poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný navrhuje s ohledem na výše uvedené, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu ve vztahu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti především zjistil, že Finanční úřad v Českých Budějovicích zahájil dne 13. 4. 2005 u stěžovatele daňovou kontrolu týkající se DPH. V jejím průběhu vznikly pochybnosti, zda přijatá zdanitelná plnění z daňových dokladů, kterými stěžovatel prokázal nárok na předmětný daňový odpočet, uskutečnil plátce, který byl na těchto dokladech uveden. Proto byl stěžovatel vyzván k tomu, aby prokázal, že předmětná zdanitelná plnění od společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., skutečně přijal. Dne 3. 10. 2005 byl sepsán protokol o ústním jednání s bývalým jednatelem společnosti Richardem Vágnerem, jenž uvedl, že se stěžovatelem obchodoval, dodával mu náhradní díly a pneumatiky. Tyto součástky sám kupoval od společnosti LIAZ Valašské Meziříčí, pneumatiky pak od společnosti DUNLOP Praha, což však nemůže prokázat přijatými doklady, neboť společnost prodal společnosti MS MANAGEMENT.

Následně správce daně zjistil, že společnosti LIAZ Valašské Meziříčí a DUNLOP Praha nejsou zapsány v obchodním rejstříku. K tomu byl znovu předvolán svědek Richard Vágner. Ten se ovšem omluvil s tím, že je v pracovní neschopnosti a dne 24. 1. 2006 jde na kontrolu k lékaři. Proto byl stěžovatel znovu vyzván, aby prokázal, že zdanitelná plnění byla uskutečněna plátcem uvedeným na předmětných daňových dokladech. Na výzvu reagoval stěžovatel tak, že odkázal na písemné podklady. Současně předložil notářský zápis ze dne 24. 1. 2006, v němž Richard Vágner prohlásil, že předmětné zboží, které je uvedeno na daňových dokladech, řádně nakoupil a následně prodal stěžovateli; ze zboží řádně odvedl DPH.

Správce daně vyslovil pochybnost o důvěryhodnosti svědka a vypracoval zprávu o kontrole DPH, kterou se stěžovatelem projednal. Stěžovateli bylo dne 3. 3. 2006 předáno kontrolní zjištění a stěžovatel se k tomuto zjištění vyjádřil. Následně správce daně vydal platební výměry, kterými dodatečně vyměřil DPH. Stěžovatel se proti těmto výměrům odvolal, žalovaný ovšem odvolání zamítl. Rozhodnutí o zamítnutí napadl stěžovatel správní žalobou; krajský soud ji zamítl s ohledem na to, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno a nedoložil všechny skutečnosti, které jsou stanoveny v § 19 zákona o DPH pro uplatnění nadměrného odpočtu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Podle § 19 odst. 1 zákona o DPH má plátcem nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Krajský soud v rozsudku cituje znění § 19 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném do 31. 3. 2000. S ohledem na to, že dodatečné výměry se týkaly zdaňovacích období duben 2002 a leden 2003, je třeba říci, že krajský soud citoval úpravu již pro posouzení předmětné věci neúčinnou. Vzhledem k tomu, že v projednávaném sporu je ovšem rozhodující posouzení otázky, zda bylo prokázáno, že stěžovatel přijal zboží od plátce DPH, je třeba říci, že uvedená vada rozhodnutí krajského soudu nezpůsobuje jeho nezákonnost. Podmínka odpočtu DPH spočívající v přijetí zboží od jiného plátce DPH je totiž esenciálním principem této daně a jako takovou ji obsahuje znění zákona o DPH účinné v době rozhodné pro daný případ i znění, které citoval krajský soud (v obou je rozhodující, že se musí jednat o „přijatá zdanitelná plnění“ a „uskutečněná jiným plátcem“).

V projednávané věci není dostačující, zda se stěžovateli podařilo prokázat, že společnost TELSPO Vágner, s. r. o., je plátcem DPH, rozhodující není ani to, zda stěžovatel zboží, na které uplatňoval odpočet, vůbec nakoupil. Bezpředmětné tak je to, že stěžovatel namítá, že tyto dvě podmínky odpočtu splnil tím, že předložil účetní doklady, že zboží nakoupil, a doložil, že zboží měl ve skladové evidenci.

Zásadní v projednávané věci je totiž prokázání toho, zda stěžovatel zboží nakoupil právě od společnosti TELSPO Vágner, s. r. o. Dokazování upravuje § 31 daňového řádu, jeho odst. 9 pak stanoví, že daňový subjekt (v daném případě stěžovatel) prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Z uvedeného vyplývá, že důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že zboží zakoupil u společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., leželo na stěžovateli.

V průběhu daňového řízení argumentoval stěžovatel třemi důkazními prostředky: za prvé doložil řádně zaúčtovaný daňový doklad, který obsahoval předepsané náležitosti. Za druhé ve prospěch stěžovatele hovořila výpověď svědka Richarda Vágnera, ze které vyplývalo,

že stěžovateli zboží prodal. Za třetí poukazoval stěžovatel na notářsky ověřené prohlášení, v němž Richard Vágner opětovně potvrdil, že zboží stěžovateli prodal.

Pokud jde o posledně jmenovanou listinu, tedy notářsky ověřené prohlášení svědka Vágnera, tak ta nebyla vůbec hodnocena jako důkaz. Stěžovatel se naproti tomu domnívá, že k ní přihlíženo být mělo. Zdejší soud k tomu uvádí, že se jednalo o notářské osvědčení o prohlášení osoby ve smyslu § 80 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Notář zde vystupuje toliko v roli ověřovatele toho, že prohlášení bylo učiněno. Nikterak ovšem nekontroluje ani neverifikuje pravdivost uvedeného prohlášení. Zdejší soud se již ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005 - 43, publikovaném pod č. 1049/2007 Sb. NSS, přihlásil k závěru, že čestné prohlášení daňový řád nezná a subsidiární použití správního řádu, který je zná, je v daňovém řízení v daném případě vyloučeno podle § 99 daňového řádu. Čestným prohlášením nemůže být nikdy proveden důkaz; skutečnost jím nemůže být prokázána, nýbrž pouze osvědčena. Pojmově je však vyloučeno užít čestné prohlášení tam, kde nelze určité skutečnosti stanovit jinak než dokazováním – a tak je tomu právě ve zde posuzovaném případě. Mlčí-li daňový řád o čestném prohlášení, je to mlčení záměrné, podložené zvláštním významem dokazování v daňovém řízení. I kdyby ovšem v daném případě bylo čestné prohlášení bráno jako důkaz, nevneslo by do situace žádné nové světlo, neboť v čestném prohlášení Richard Vágner pouze zopakoval to, co již dříve uvedl ve svědecké výpovědi (její posouzení viz níže).

Druhou písemností, která hovořila ve prospěch stěžovatele, je zaúčtovaný daňový doklad. K němu je potřeba říci, že jeho význam leží především v evidenční a účetní rovině, nikoliv ovšem již v rovině důkazní. Dokazování v právu obecně vychází ze zásady tzv. materiální pravdy; ze zásady formální pravdy je přípustné vycházet jenom tehdy, pokud je tak výslovně stanoveno na základě nějakého rozumného důvodu. Je třeba podotknout, že důkaz daňovým dokladem (ve smyslu § 19 odst. 2 zákona o DPH) je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, „daňového“ dokladu. Obdobně judikoval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, kde uvedl, že daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.

Zbývá tak posoudit svědeckou výpověď jednatele společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., Richarda Vágnera, který vypověděl, že zboží stěžovateli skutečně prodal. Zde je ovšem třeba přisvědčit správci daně i žalovanému, který tuto výpověď vyhodnotil jako nevěrohodnou.

Svědeckou výpověď ohledně obchodních vztahů se stěžovatelem učinil Richard Vágner dne 3. 10. 2005. Při ní uvedl, že se stěžovatelem obchodoval, dodával mu výrobky, které sám nakupoval od společnosti DUNLOP Praha a LIAZ Valašské Meziříčí. Nákup ovšem nemůže doložit, neboť prodal společnost společnosti MS MANAGEMENT Pardubice.

Richard Vágner byl následně opětovně vyzván ke svědecké výpovědi, neboť správce daně shledal, že jím uváděné společnosti nejsou vůbec zapsány v obchodním rejstříku. Dne 17. 1. 2006 se ovšem omluvil, že je nemocen, a tudíž se nemůže dostavit k výpovědi. Dodal, že dne 24. 1. 2006 jde na kontrolu k lékaři. Dne 24. 1. 2006 sdělil, že je stále nemocen a v pracovní neschopnosti bude ještě měsíc. Následně bylo správci daně zasláno prohlášení Richarda Vágnera, učiněné před notářem, z něhož plyne, že se stěžovatelem obchodoval. Prohlášení učinil u notáře dne 24. 1. 2006, tedy v den, kdy měl být na kontrole u lékaře.

Daňová kontrola proběhla rovněž u samotné společnosti TELSPO Vágner, s. r. o.; zahájena byla dne 30. 3. 2005. Ve dnech 4. 4., 5. 4. a 11. 4. 2005 se správce daně pokoušel bezúspěšně kontaktovat Richarda Vágnera. Dne 11. 4. 2005 se Richard Vágner sám se správcem daně telefonicky spojil a ujednal termín jednání na 13. 4. 2005. V tento den se však k jednání bez omluvy nedostavil. Dostavil se až dne 18. 4. 2005, kdy namísto účetních dokladů předložil kopie notářských zápisů ze dne 6. 4. 2005 o převodu obchodních podílů na společnost MS MANAGEMENT, s. r. o., a na pana Petra Fokta. Jméno společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., bylo změněno na Krawce – P+F Choceň a sídlo na adresu B. J. Krawce, Choceň. Dále Richard Vágner předložil předávací protokol o předání účetní evidence (notářsky neověřený), na kterém je uvedeno datum 24. 3. 2005, jako přejímající je uveden Petr Fokt, ač v té době ještě jednatelem společnosti nebyl. Při tomto ústním jednání Richard Vágner neosvětlil, proč nepředložil správci daně požadované doklady a písemnosti. Nový jednatel Petr Fokt byl předvolán k ústnímu jednání a předložení dokladů, ovšem nedostavil se. Správce daně zjistil z výpisu z obchodního rejstříku, že Petr Fokt byl ke dni 30. 9. 2005 jako jednatel s. r. o. či předseda představenstva a. s. uveden celkem ve 13 společnostech, v jedné ještě jako místopředseda představenstva. U místně příslušných finančních úřadů bylo zjištěno, že všechny tyto společnosti jsou nekontaktní. Z obchodního rejstříku byla úprava jména společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., a změna jednatele zjistitelná až od 21. 2. 2006.

V průběhu daňových kontrol provedených u samotné společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., bylo zajištěno množství faktur této společnosti, z nichž bylo zjištěno, že společnost prodává mimořádně rozsáhlý sortiment zboží (železné armatury, náhradní díly do automobilů, pracovní oděvy, balicí folie, čisticí prostředky, dřevo, reklamní tiskoviny) a také poskytuje pestrou paletu služeb (zemní a zednické práce, reklamní a grafické služby, zprostředkování nákupu osobního automobilu, distribuce letáků apod.), ač nemá žádné zaměstnance. Richard Vágner v průběhu kontrol nebyl s to osvětlit výše uvedené rozpory a paradoxy. Nebyl schopen krom jediného uvést žádného svého dodavatele a uvedl pouze několik málo odběratelů (stěžovatel mezi nimi nebyl), ač odebíral a prodával zboží ve statisícových a milionových objemech. Jediný uvedený dodavatel navíc uvedl, že se společností TELSPO Vágner, s. r. o., vůbec neobchodoval a zboží, které dle údajů Richarda Vágnera. V měl dodat, vůbec neprodává. Rozpory přetrvaly i v dalších otázkách, např. ve vozovém parku společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., či v osobách, které měly pro společnost zajišťovat některé služby. Z kontroly u společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., vyplynulo, že společnost pouze vystavovala daňové doklady na plnění, které se nikdy neuskutečnilo.

Z výše uvedeného nelze učinit jiný závěr než ten, že svědecká výpověď Richarda Vágnera byla zcela nevěrohodná. Rozpory jsou jak v samotné výpovědi Richarda Vágnera ohledně obchodních kontaktů se stěžovatelem (jako své dodavatele vyjmenoval neexistující společnosti), tak existují rozpory i ve výpovědích, které poskytl ohledně obchodních kontaktů se stěžovatelem a ve výpovědích, které poskytl při daňové kontrole u společnosti TELSPO Vágner, s. r. o. Náhlý prodej vlastní společnosti i neochota jednat se správcem daně rovněž naznačují celkovou nedůvěryhodnost osoby Richarda Vágnera jako svědka. Za této situace je ovšem zřejmé, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve své věci, které jej, jak již bylo shora řečeno, tíží. Stejně závěry plynou i z judikatury zdejšího soudu, např. z rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 5 Afs 23/2003 - 122, zveřejněno pod č. 1254/2007 Sb. NSS, vyplývá, že pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle § 19 zákona o DPH je rozhodující, aby daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit, a vyvrátil veškeré pochybnosti, které správce daně vyjádřil. Ve zde posuzovaném případě se ovšem stěžovateli podmínky pro odpočet nepodařilo prokázat, neboť nepředložil důkaz, že na odpočet má nárok, protože svědecká výpověď byla posouzena jako nevěrohodná,

ba naopak svědčila spíše o tom, že předmětné zboží společnost TELSPO Vágner, s. r. o., stěžovateli nedodala.

Nepřípadná je tak argumentace o důkazním břemenu ohledně obchodních kontaktů společnosti TELSPO Vágner, s. r. o., tedy konkrétně ohledně toho, kde nakoupil zboží jeho dodavatel. Tyto obchodní kontakty vskutku stěžovatel prokázat nemohl; jejich prokázání ovšem po něm nebylo požadováno. Požadováno bylo toliko prokázání toho, že přijal zboží od společnosti TELSPO Vágner, s. r. o. To však stěžovatel neprokázal.

Z tohoto důvodu není přílehlavá ani argumentace stěžovatele pomocí výše uvedeného nálezu Ústavního soudu a rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích. V těchto případech se totiž skutečně jednalo o situaci, kdy bylo po daňovém subjektu požadováno prokázání něčeho, co prokazovat nemusel, tedy jednání třetích osob. Vzhledem k tomu, že taková důkazní povinnost nebyla v daném případě požadována, není případná ani argumentace uvedenými rozhodnutími.

Krajský soud posoudil věc po skutkové i právní stránce správně. Nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu